

[Johs. Christiansen.]

vendigheden af, at der, navnlig da Forholdene efter Besættelsen jo ingenlunde kan siges at være faldet tilbage i deres normale Leje, opretholdes en Ordning, som sætter Myndighederne i Stand til at holde skarp Justits paa dette Omraade. Men naar man i Loven, som den nu foreslaas affattet, gennem Særbestemmelser for Hjemmeværnsforeninger forlods fritager visse Landsmænd fra Paalæg, der gælder Landets øvrige Befolkning, kan jeg ikke være med. Jeg tror ikke paa Særlove eller Særbestemmelser Velsignelser i Almindelighed, og jeg gør det slet ikke i det foreliggende Tilfælde. Hvordan man fra visse Sider her i Samfundet i det hele taget drister sig til at genoplive Særløvgivningens antidemokratiske Princip, forstaaer jeg ikke. Lighed for Loven, det er et af de Retsbegreber, som det er farligt at tage ud af det Fundament, vort demokratiske Samfund hviler paa. Ikke desto mindre er det det, Flertallet her i Tinget nu foreslaar at gøre. Den Affattelse, man vil give § 9 i det foreliggende Lovforslag, har som Grundmotiv den Overenskomst, der blev sluttet den 31. Maj mellem Forsvarsministeren og Hjemmeværnsforeningerne, og i Kraft af denne Overenskomst skal Vaabenlovens principielle Bestemmelser, saaledes som de findes udformet i § 2, ikke være til Hinder for, at Hjemmeværnsforeningerne anskaffer og besidder Vaaben med tilhørende Ammunition. Efter § 1 i nævnte Overenskomst skal enhver Statsborger, der er fyldt 17 Aar, og som ikke under Besættelsen har indtaget en unational Holdning, og paa hvis Vandel der i øvrigt intet er at udsætte, kunne blive optaget i en Hjemmeværnsforening. Hvem der skal afgøre det med den unationale Holdning, siger Overenskomsten ikke noget om, men det skal vel være vedkommende Forenings Bestyrelse — og det maa jo siges at være særdeles betryggende! Naar vedkommende saa er blevet optaget, har deltaget i et af Foreningen tilrettelagt 3 Maa neders Kursus og derefter er naaet ind i sit 18de Aar, opnaar dette Medlem uden videre den Ret til at besidde Vaaben, som efter Vaabenlovens § 2 ellers er forbudt samtlige Landets øvrige Borgere.

Det er mig som sagt ikke muligt at erkende Berettigelsen af en saadan Særret. Jeg har under Sagens Behandling søgt at vinde Tilslutning til, at Dispensationen fra Vaabenlovens Bestemmelser som Helhed henlægges under Justitsministeren, med andre Ord, at det i alle Tilfælde, altsaa ogsaa vedrørende Hjemmeværnsforeningernes Medlemmer, blev Landets Politimyndig-

heder, der bestemte, om og i hvilket Omfang der kunde dispenseres fra Loven. En saadan Ordning vilde dog have givet en vis Lighed for Loven, ligesom det i øvrigt er min Opfattelse, at Politiet paa en langt mere betryggende Maade vilde kunne forestaa den fornødne Kontrol med Vaabnene. Efter Overenskomsten af 31. Maj er denne Kontrol nu lagt i Hænderne paa Krigsministeriet — som det hedder „ved udsendt Personel“. Men da Hærens Personel jo ikke er særlig indstillet paa at øve politimæssigt Rutinearbejde, kan man vanskeligt tænke sig, at en saadan Vaabenkontrol vil kunne blive synderlig effektiv.

Jeg har tidligere fra denne Plads udtalt mig om den mærkbare Uvilje til at aflevere sine Vaaben, som man fra visse Sider har givet saa skarpt til Kende efter Besættelsestidens Ophør. Ved den Særret, man nu giver visse Borgere, legaliserer man paa en Maade denne Uvilje, hvad jeg finder yderst beklageligt — for ikke at sige det stærkere. Det er muligt, at det er den lempeligste Vej frem til en endelig Ordning af hele dette ulyksalige Vaabenspørgsmaal, men forstaaeligt synes det mig ikke at være, at det skal være saa meget vanskeligere at klare Vaabenafleveringen i Danmark end i adskillige andre tidligere besatte Lande.

Jeg vil gerne takke for Tilslutningen til den Tanke, der har fundet Udtryk i Ændringsforslag Nr. 1, hvorefter fuld Erstatning ved Aflevering af et Vaaben kun skal ydes, for saa vidt den paagældende selv har bekostet Vaabenets Erhvervelse.

Derimod beklager jeg, at Flertallet, trods Justitsministerens Villighed, ikke har villet være med til en saa rimelig og naturlig Bestemmelse som den, at vedkommende Kommunalbestyrelse skulde høres, forinden Politiet godkender Anlægget af en ny Skydebane. Jeg er naturligvis helt paa det rene med, at Politiet i saadanne Tilfælde varetager det sikkerhedsmæssige Hensyn, men der er dog ogsaa andre Hensyn at tage i Forbindelse med Anlægget af en saadan Skydebane — jeg skal nævne de turistmæssige Hensyn, eventuelt byplanmæssige Hensyn, og der kan være flere Tilfælde endnu, i hvilke det vilde være ønskeligt, om der var givet Kommunalbestyrelserne Lejlighed til at have et Ord med i Laget. Men Flertallet har som sagt desværre ikke villet være med hertil — man har set anderledes paa det. Under Nr. 3 har jeg imidlertid tilladt mig at stille et Ændringsforslag, som indebærer den Tanke, jeg her har gjort mig til Talsmand for, og jeg anbefaler Tinget at stemme for dette Ændringsforslag. Jeg kan slet